

Číslo jednací: 179 ICm 3930/2015
101 VSPH 271/2019-287
(MSPH 79 INS 24304/2014)

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy [redacted]
[redacted] a soudců [redacted] a [redacted] v právní věci

žalobce: EURO RESIDENCE GROUP SE, IČO 29268067,
sídlem Nad lesním divadlem 1116/12, 142 00 Praha 4,
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5,

proti
žalovanému: AS ZIZLAVSKY, v.o.s., IČO 2890738,
sídlem Široká 36/5, Praha 1,
insolvenční správce dlužníka [redacted]

vedlejší účastník

[redacted]
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem Janáčkovo nábřeží 57, Praha 5,

za účasti: Městské státní zastupitelství v Praze,

o vyloučení nemovitostí ze soupisu majetkové podstaty dlužníka, o odvolání žalobce proti
rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 179 ICm 3930/2015-226 ze dne 8. února 2019

t a k t o:

**I. Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 179 ICm 3930/2015-226 ze dne 8. února 2019 se
potvrzuje.**

**II. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníku do tří dnů od právní moci tohoto
rozsudku k rukám [redacted] na náhradu nákladů odvolacího řízení částku
12 342,- Kč.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**O d ů v o d n ě n í:**

1. Městský soud v Praze ve výroku uvedeným rozsudkem pod bodem I. zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby ze soupisu majetkové podstaty byly vyloučeny nemovité věci, a to: a) pozemky: č. parc. 233, č. 234/2, č. 234/6, č. 234/7, č. 278, č. 279/1, č. 279/4, č. 279/5 a č. 1826 b) objekty: garáž bez č. p./č. e. na pozemku č. parc. 234/2, garáž bez č. p./č. e. na pozemku č. parc. 234/6, stavba č. p. 201 – průmyslový objekt na pozemku č. parc. 279/1, jiná stavba bez č. p./č. e. na pozemku č. parc. 279/4, jiná stavba bez č. p./č. e. na pozemku č. parc. 279/5, všechny zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Semily, na listu vlastnictví č. 6069, pro obec a katastrální území Turnov (dále předmětné nemovitosti). Pod body II. a III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.
2. Při svém rozhodování vyšel soud prvního stupně ze zjištění, že insolvenční řízení ohledně dlužníka bylo zahájeno dne 5.9.2014, usnesením č.j. MSPH 79 INS 24304/2014-A-31 ze dne 14.1.2015 soud zjistil jeho úpadek a rozhodl, že bude řešen konkursem. Žalovaný - insolvenční správce - dne 2.9.2015 sepsal předmětné nemovitosti do majetkové podstaty dlužníka. Žalobce včas podal žalobu na jejich vyloučení. Podle výpisu z oddílu H, vložka 366 obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze byl žalobce do obchodního rejstříku zapsán dne 2.3.2011 jako evropská společnost s předmětem činnosti: pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Od 3.5.2011 až dosud je jedinou členkou představenstva [redacted] členkou dozorčí rady je od stejného data dosud [redacted] Od založení společnosti do 17.9.2014 platí, že člen představenstva jedná navenek samostatně, ke všem majetkoprávním úkonům vyjma úkonů týkajících se nákupu nemovitostí, jejichž hodnota překročí 500 000,- Kč, je třeba souhlasu valné hromady. Společnost byla zakoupena po dohodě [redacted] a dlužníka a krátce před dražbou byla změněna její obchodní firma na současný stav. Z výpisů z Katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Semily, z LV č. 6069 pro obec a k. ú. Turnov vyplývá, že ke dni 30.6.2011 byl jako výlučný vlastník předmětných nemovitostí dlužník, od 31.3.2012 se jejich vlastníkem stal žalobce, a to z titulu nabytí majetku dražbou podle zákona o veřejných dražbách.
3. Dne 25.5.2011 vydal dražebník - A-Consulting, a.s. dražební vyhlášku č. 1104097A, kterou ohlásil dražbu předmětných nemovitostí ve společenském sále areálu bývalého školicího střediska TELECOM v obci Drozdovská pila, okres Šumperk. Ve vyhlášce je uvedeno jak nejnížší podání, tak cena zjištěná, minimální příhoz i výše dražební jistoty (1,000.000,- Kč) spolu s číslem účtu dražebníka: [redacted] a lhůtou, do níž je možno jí složit, jakož i data, čas konání prohlídky předmětu dražby s místem srazu a s telefonickým spojením na kontaktního zaměstnance dražebníka. Ohledně odevzdání předmětu dražby úspěšnému dražiteli je odkaz na postup dle ust. § 33 zákona o veřejných dražbách, a to ve lhůtě 45 dnů po úhradě ceny. Průběh dražby byl zachycen v Protokolu o provedené dobrovolné dražbě z 30.6.2011 se seznamem účastníků dražby. Obsahuje jak konkretizaci data, místa a času provedení i doby trvání dražby, specifikaci předmětu dražby (shodně jako dražební vyhláška), popis a stav předmětu dražby, práva a omezení na předmětu dražby (nejsou uvedena věcná břemena, je uvedeno zástavní právo s poznámkou, že zástavní smlouvy budou vyplaceny z ceny dosažené vydražením), je označen vlastník a navrhovatel dražby (v obou případech

dlužník), osoba dražebníka a licitátora, cena dosažená vydražením (odpovídá nejnižšímu podání, tedy 8,500.000,- Kč) a je označen vydražitel (žalobce). Protokol je datován a podepsán dražebníkem, licitátorem a vydražitelem. Dle seznamu se dražby účastnil pouze žalobce zastoupený [REDAKCE] a je zde poznámka o složení dražební jistoty na účet vydražitele. Seznam je podepsán dražebníkem. Podle protokolu o předání předmětu dražby v obci Drozdov – Drozdovská pila (označení nemovitých věcí odpovídá dražební vyhlášce i protokolu o konání dražby) byl žalobci - s odkazem na ust. § 32 zákona o veřejných dražbách dne 29.7.2011 předán předmět dražby s označením stavu měřičů elektrické energie a vody spolu se zásobami dřeva na otop, vnitřním vybavením budov areálu a žulovými obrubníky na opravu dvora. Protokol podepsali dlužník jako bývalý vlastník, dražebník a vydražitel.

4. K výzvě soudu sdělila ČSOB, a.s. dne 26.4.2018, že bankovní účet č. [REDAKCE] byl u ní zřízen dne 6.4.2011, jeho majitelem je žalobce, a že od jeho založení k němu měl dispoziční právo jednak dlužník (ten až do 22.2.2016), jednak [REDAKCE]
5. Na podnikatelském účtu dlužníka č. ú. [REDAKCE] byl dne 24.6.2011 proveden výběr hotovosti ve výši 750.000,- Kč. Na osobním účtu dlužníka vedeném u stejné banky č.ú. [REDAKCE] byly připsány příchozí platby od plátce: A-Consulting, a.s. (tj. dražebníka) v tomto pořadí: dne 1.7.2011 částka 1,000.000,- Kč (poznámka „záloha - Turnov“), dne 7.7.2011 částka 1,350.000,- Kč (poznámka „dražba Turnov“), dne 18.7.2011 částka 1,600.000,- Kč (poznámka „záloha – Turnov“), dne 19.7.2011 částka 1,200.000,- Kč (poznámka „záloha - Turnov“), dne 21.7.2011 částka 1,200.000,- Kč (poznámka „záloha – Turnov“), dne 25.7.2011 částka 1,100.000,- Kč (poznámka „záloha Turnov“) a dne 26.7.2011 částka 720.000,- Kč (poznámka „doplatek – Turnov“). Celkem tak byly na účet dlužníka připsány platby od dražebníka ve výši 8,170.000,- Kč. Ke dni 7.7.2011 byla na tomto účtu dále také evidována další platba od téhož dražebníka ve výši 427.800,- Kč s poznámkou „dražba Spálov“.
6. Na stejném osobním účtu dlužníka byly provedeny tyto výběry v hotovosti: dne 4.7.2011 částka 1,000.000,- Kč, dne 8.7.2011 částka 1,000.000,- Kč, dne 11.7.2011 částka 800.000,- Kč, dne 18.7.2011 částka 1,600.000,- Kč, dne 19.7.2011 částka 1,200.000,- Kč, dne 22.7.2011 částka 1,200.000,- Kč, dne 25.7.2011 částka 1,100.000,- Kč, dne 26.7.2011 částka 250.000,- Kč, dne 3.8.2011 částka 400.000,- Kč. Celkem byly provedeny z dlužníkovy účtu výběry v hotovosti ve výši 8,550.000,- Kč. Žalobce převedl ze svého účtu č. ú. [REDAKCE] vedeného [REDAKCE] na účet dražebníka č. ú. [REDAKCE] vedený u [REDAKCE] a. s., tyto částky: dne 24.6.2011 částku 1,000.000,- Kč (což odpovídá dražební jistině), dne 11.7.2011 částku 600.000,- Kč, dne 18.7.2011 částku 1,200.000,- Kč, dne 20.7.2011 částku 1,200.000,- Kč, dne 22.7.2011 částku 1,100.000,- Kč, celkem tedy žalobce bezhotovostně převedl na účet dražebníka částku 5,100.000,- Kč. Žalobce vložil na účet dražebníka v hotovosti tyto peněžní částky: dne 1.7.2011 částku 450.000,- Kč (pobočka Turnov), dne 4.7.2011 částku 500.000,- Kč (pobočka Davle), dne 4.7.2011 částku 500.000,- Kč (pobočka Zbraslav), dne 11.7.2011 částku 500.000,- Kč (pobočka Zbraslav), dne 11.7.2011 částku 500.000,- Kč (pobočka Praha 2 - Karlovo náměstí), dne 25.7.2011 částku 500.000,- Kč, (pobočka Vinohradská), dne 25.7.2011 částku 450.000,- Kč (pobočka Praha 2 - Karlovo náměstí), celkem tedy vložil v hotovosti na účet dražebníka částku 3,400.000,- Kč.
7. Dne 31.3.2014 Okresní soud v Šumperku zamítl žalobu vedlejšího účastníka podanou proti vydražiteli - žalobci, dlužníkovi a dražebníkovi o určení neplatnosti veřejné dobrovolné

dražby. Důvodem zamítnutí žaloby bylo zjištění, že nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s poukazem na ust. § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách. Soud v odůvodnění rozhodnutí uzavřel, že dražební vyhláška odpovídá všem náležitostem, které stanoví zákon o veřejných dražbách. Tento rozsudek přezkoumal na základě odvolání Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, a uvedený rozsudek potvrdil. Dražebník A-Consulting, a.s. nesplnil povinnost uloženou mu soudem ke sdělení skutečností významných pro rozhodnutí soudu (§ 128 o.s.ř., a to i přesto, že soud vynucoval splnění povinnosti ukládáním pořádkových pokut až do maximální výše 50.000,- Kč. Dlužník využil svého práva ve věci nevypovídat, neboť by si tím mohl způsobit nebezpečí vlastního trestního stíhání (§ 126 odst. 2 o. s. ř.). Žalobce dne 3.8.2011, to je po splacení poslední splátky ceny vydražení na účet dražebníka, smluvně přistoupil osobním peněžitým závazkům, které měl dlužník vůči ČSOB, a.s., a to v rozsahu celkem 1,765.499,48 Kč. Dlužník a [REDAKCE] [REDAKCE] dlouhodobě společně bydlí v nemovitosti, která je ve výlučném vlastnictví [REDAKCE].

8. Proti [REDAKCE] (statutárnímu orgánu žalobce) a dlužníkovi bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin poškození věřitele podle ust. § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku. Policie podle usnesení Policie ČR ze dne 21.11.2018, č.j. KRPA-93377-174/TČ-2015-001293 při vlastním šetření zjistila, že kupní cena vydražených nemovitostí byla uhrazena pouze fiktivně, kdy každému splacení části dražební ceny se strany vydražitele předcházela týž den výběr hotovosti z některého z účtů obviněného (dlužníka) – konkrétně z osobního účtu č. [REDAKCE] případně podnikatelského účtu č. [REDAKCE] vedených u [REDAKCE] načež po vkladu takové částky ze strany vydražitele (žalobce) byla okamžitě část této dražební ceny poukázána zpět na účet dlužníka, který následně peněžní prostředky opětovně vybral v hotovosti, předal je [REDAKCE] a vydražitelem byla týž den uhrazena další část dražební ceny ve prospěch účtu dražebníka. Uvedeným jednáním došlo k postupnému uhrazení dražební ceny tím způsobem, že dlužník neobdržel za vydražené nemovitosti žádné protiplnění. Došlo tak k faktickému zmenšení jeho majetku. Policejní orgán konstatoval dále, že tímto protiprávním jednáním zmařili obvinění alespoň částečné uspokojení věřitele [REDAKCE] který má za dlužníkem pohledávku 17,369.309,37 Kč, přihlášenou do insolvenčního řízení dlužníka, a uspokojení pohledávky [REDAKCE] který má za dlužníkem pohledávku 7,509.764,38 Kč.
9. Předsedkyně představenstva žalobce [REDAKCE] vypověděla, že s dlužníkem se zná od roku 1995 a že s ním cca od roku 2003 vedla společnou domácnost. Dále i to, že s ním nadále stýká i v současnosti. Již zapomněla na to, že dlužník měl přístup (dispoziční oprávnění) k účtu žalobce do dne 22.2.2016. V době, kdy partnersky žila s dlužníkem, věděla o jeho soudních sporech, které vedl s vedlejším účastníkem, i o tom, že dlužník měl mít vůči vedlejšímu účastníku dluh, který byl hlavním důvodem toho, že se spolu dlužník a vedlejší účastník přestali stýkat. Důvodem nákupu vylučovaných nemovitostí žalobcem byl investiční záměr, možnost podnikat resp. pronajímat nemovité věci, jednalo se o jediný investiční záměr žalobce i její osobní. Poté kdy byl ukončen její předchozí pracovní poměr, v okamžiku konání dražby měla (resp. žalobce) na úhradu vydražené ceny vlastní prostředky ve výši cca 4 až 4,500.000 Kč. Zbytek si musela půjčit od dalších osob, na jejichž jména si již nepamatuje, a měla „příslib od slovenské společnosti“ (smlouvu s ní již nemá v dispozici, neboť měla „karambol v domácnosti“). Částku 400.000,- Kč jí měl půjčit pan [REDAKCE] Tuší, že dražební jistotu 1,000.000,- Kč žalobce uhradil převodem ze svého účtu, kupní cena byla hrazena splátkami „podle toho, jak měla peníze v dispozici“, peníze, které měla

v hotovosti, „vkládala rovnou na účet, protože tam byly vysoké poplatky“. Vklady částek kupní ceny v hotovosti na účet dražebníka „jí přišly rychlejší než vklad na účet žalobce“ a jejich další převod na účet dražebníka, peněžní prostředky ve výši „asi milion“ od blíže neurčené slovenské společnosti převzala v hotovosti.

10. Vedlejší účastník má v insolvenčním řízení zjištěnu nevykonatelnou pohledávku P2 za dlužníkem z titulu čistého podílu 1/2 na příjmech za prodej vyrobené elektrické energie v MVE v k. ú. Turnov a to ve výši celkem 16,637.499,79 Kč.
11. Na základě těchto zjištění dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba není důvodná. Z provedených důkazů dovodil závěr, že veřejná dražba, na základě níž mělo dojít k přechodu vlastnictví z dlužníka na žalobce, tento cíl pouze fingovala, neboť ve skutečnosti nedošlo nikdy k úhradě nejvyšší ceny dosažené vydražením, a nebyl tak naplněn její zákonem stanovený účel. Skutečným cílem dražby bylo vyvedení dlužníkovu majetku mimo jeho osobní majetkovou sféru tak, aby z něj nemohly být uspokojeny jeho splatné závazky vůči jeho věřiteli, přičemž dlužník si poté zachoval nad tímto majetkem vliv. Dlužník tak ztížil či zcela znemožnil uspokojení svých splatných i ještě nesplatných, avšak očekávatelných závazků, které v této době měl vůči svému tehdejšímu věřiteli [REDAKCE] (tj. vedlejšímu účastníku), a to z jeho osobního majetku (vylučovaných věcí). Dlužník tak v roce 2011 inicioval konání dobrovolné dražby, jejímž předmětem byly vylučované nemovité věci, přičemž jako jediný dražitel se této dražby účastnil žalobce, resp. fyzicky její statutární orgán [REDAKCE]. Tuto společnost po vzájemné dohodě [REDAKCE] [REDAKCE] zakoupili, byť v ní formálně dlužník nijak nepůsobil, nicméně měl již od 6.4.2011 plné oprávnění disponovat s jejím účtem. V dražbě byl vylučovaný majetek vydražen žalobcem za nejvyšší podání 8,500.000,- Kč, přičemž jediným dražitelem byl pouze žalobce. Dlužník s [REDAKCE] (statutárním orgánem a současně jediným formálním vlastníkem dlužníka), udržoval partnerský vztah a to minimálně od roku 2003. Do roku 2009 pak vedli společnou domácnost v jejím bytě v [REDAKCE] a na počátku roku 2018 s ní dlužník společně bydlel v domě v jejím výlučném vlastnictví na Sázavě a užíval osobní automobily registrované na žalobce resp. [REDAKCE]. Žalobce dne 3.8.2011, tedy jen několik dní po vložení poslední splátky (25.7.2011) bez jakéhokoli ekonomického opodstatnění (již v této době zadlužený, neboť mu měly být dle tvrzení [REDAKCE] na úhradu dražby poskytnuty mnohamilionové půjčky) přistoupil k závazkům dlužníka, které v té době měl vůči ČSOB, a.s. a to v rozsahu 1,765.499,48 Kč. Dlužník mohl bez omezení disponovat samostatně s bankovním účtem žalobce a to až do roku 2016. Vzájemný pokračující osobní vztah resp. minimálně vzájemná spolupráce dlužníka a [REDAKCE] byl tak zcela nepochybný, přičemž tento závěr soudu se opírá i výsledek operativního šetření Policie z ledna 2018. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce resp. její statutární orgán [REDAKCE] osobně či jako jeho jediný společník, disponovali v době dražby či v průběhu července 2011, kdy došlo k úhradám splátek, potřebnou finanční částkou, z níž by byli bez problémů schopni uhradit cenu, za kterou byl žalobcem vylučovaný majetek vydražen, tj. 8,500.000,- Kč. Z provedených listinných důkazů (výpisů z účtů, žalovaným zpracované přehledové tabulky) shodně se zjištěním Policie ČR učiněným v rámci trestního řízení je zřejmé, že dražebník předtím, než došlo k úplné úhradě (doplacení) ceny nejvyššího podání tj. 8 500 000 Kč, v průběhu července 2011 příchozí platby (tj. splátky), které došly na jeho účet, poukazoval obratem na osobní účet dlužníka, z něhož ve zřejmé časové souslednosti dlužník vždy vybral peněžní hotovost, a to ve výši odpovídající dříve přijaté platbě. Bezprostředně po takto provedeném hotovostním výběru byla v časové souslednosti (resp. téhož dne) žalobcem buď bezhotovostně či hotovostním vkladem uhrazena na účet

dražebníka další splátka ceny, vždy však maximálně ve výši částky odpovídající výši výběru hotovosti provedené předtím dlužníkem. Takto žalobce vložil postupně v hotovosti na účet dražebníka celkem 3,400.000,- Kč a bezhotovostně částku 5,100.000,- Kč, což navodilo dojem, že byla uhrazena na účet dražebníka celkem částka 8,500.000,- Kč. Ve skutečnosti k úhradě částky v této výši nikdy nedošlo. Z přehledu provedených plateb a výběrů mezi účty dlužníka, žalobce a dražebníka a zejména z jejich vzájemné časové souvislosti má soud spolu s dalšími důkazy za prokázané, že ve skutečnosti došlo k pouhému opakování jediné základní platby nepřevyšující 1,600.000,- Kč. Dlužník samotný ve věci jako svědek odmítl vypovídat, takže nemohly být vysvětleny důvody opakování výběrů hotovostních plateb ve výši celkem 8,550.000,- Kč, ani to, jak s těmito peněžními prostředky dlužník dále naložil. Dražebník, podílející se zasílání plateb dlužníkovi, ještě předtím, než byla celá cena uhrazena, zůstal v řízení k výzvám soudu také nečinný. Pokud tedy bylo prokázano, že žalobce neměl potřebné finanční prostředky na úhradu nejvyššího podání 8,500.000,- Kč v plné výši k dispozici, musely být (logicky) splátky hrazeny žalobcem postupně na účet dražebníka pouze způsobem shora uvedeným, které byly získány z jiných zdrojů. Protože tedy nebylo prokázano to, že by žalobce měl dostatečné prostředky na úhradu nejvyššího podání, lze důvodně předpokládat, že potřebné finanční prostředky (nebo jejich část) nutné pro zaplacení dražební jistoty a poté k provádění postupných splátek poskytl na tento účel žalobci samotný dlužník, který měl na provedení dražby (přechod svého majetku) – jak uvedeno výše – osobní zájem. Dlužník ve spolupráci s [redacted] (statutárním orgánem žalobce) a zjevně též po dohodě s dražebníkem ve skutečnosti přechod vlastnického práva k vylučovaným věcem prostřednictvím dražby konané dne 30.6.2011 pouze simulovali, neboť jím sledovali jiný cíl, který právě přechod vlastnictví na základě fingované dražby jen předstíral. Dražba vylučovaných věcí sice naoko proběhla, její účel – totiž přechod vlastnictví – však naplněn nebyl, neboť dlužník společně s žalobcem předstírali to, že došlo k úplné úhradě nejvyššího podání, ač k tomu ve skutečnosti nedošlo. Dlužník primárně iniciováním veřejné dražby sledoval osobní cíl, a to prostřednictvím ní se zbavit svého osobního majetku (vylučovaných věcí) tak, aby tento majetek nemohl být exekučně postižen věřitelem, který vůči němu má splatnou pohledávku (vedlejším účastníkem) a to na sobě blízkou osobu, na níž měl zřejmě v této době skrytý vliv, a jehož jediným statutárním orgánem a formálním vlastníkem byla osoba, se kterou udržuje partnerský vztah. Tomu, že tento cíl dlužník zjevně plánoval, nasvědčuje i zjištění Policie, podle něhož dlužník po vzájemné dohodě s [redacted] dne 4.4.2011 zakoupili společnost žalobce (tehdy ještě pod obchodní firmou EUROMAD SECONDA SE), kterou s účinností od 3.5.2011 přejmenovali na společnost žalobce. Tato společnost byla poté využita jako vydražitel dlužníkovu majetku, přičemž jejím vlastníkem je osoba dlužníkovi blízká. Dlužník se ani po formálním přechodu vlastnického práva úplného vlivu na svůj osobní majetek nezbavil, neboť měl až do roku 2016 dispoziční oprávnění k účtu dlužníka, a lze tak důvodně předpokládat, že prostřednictvím [redacted] společnost žalobce skrytě ovládá nebo má na její chod podstatný vliv. Nezpochybnitelným znakem propojení dlužníka s žalobcem, resp. jeho statutárním zástupcem, pak je i nijak ekonomicky nezdůvodnitelné přistoupení žalobce k dlužníkovým osobním závazkům jen několik dní po přechodu vlastnictví na žalobce a také další uskutečněný převod nemovitých věcí z vlastnictví dlužníka na [redacted]

12. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání, v němž navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhoví.

13. Argumentoval zejména tím, že vlastnické právo k předmětným nemovitostem nabyl ve veřejné dražbě dobrovolné konané dne 30.6.2011, to je tři roky před zahájením insolvenčního řízení ohledně dlužníka, kdy cenu předmětu dražby – nemovitostí (nejvyšší podání, ke kterému byl udělen příklep) uhradil, byť po částech, řádně a včas v souladu s dražební vyhláškou a ust. § 29 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách. Proto k okamžiku udělení příklepu na něho přešlo dle ust. § 30 odst. 1 zákona o veřejných dražbách vlastnické právo k předmětným nemovitostem. Platnost dražby přezkoumával věcně příslušný prvoinstanční i odvolací soud. Zásadně odmítá závěr, že úhrada předmětu dražby byla pouze fiktivní, přechod vlastnictví k nemovitostem na základě dražby byl jen předstírán a skutečným cílem dražby byla dlužníková snaha o vyvedení majetku z jeho osobní majetkové sféry za účelem ztížení nebo znemožnění uspokojení jeho splatných i ještě nesplatných závazků, které v té době měl vůči vedlejšímu účastníkovi. Spory mezi dlužníkem a vedlejším účastníkem dosud nebyly pravomocně skončeny, a proto nadepsanému soudu nepřísluší o oprávněnosti a existenci předmětných nároků vedlejšího účastníka vůči dlužníkovi činit takové kategorické závěry, a jimi odůvodňovat své rozhodnutí o účelovosti dražby.
14. Úhradu celé částky v celkové výši 8,500.000,- Kč žalobce soudu prokázal předložením výpisů z účtu a dokladů o hotovostních vkladech. Žalovaným vytvořenou tabulku o finančních tocích mezi dlužníkem, žalobcem a dražebníkem, a v ní uváděné údaje, na základě které soud také opírá svůj závěr o účelových peněžních operacích, není možné přezkoumat a ověřit, resp. nelze uzavřít, že je takový výstup žalovaného založen na objektivních a autentických údajích a že má oporu v provedeném dokazování. Skutečnost, že žalobce hradil cenu předmětu dražby na účet dražebníka, že dlužník přijímal na svůj bankovní účet finanční prostředky od dražebníka a že ze svého bankovního účtu finanční prostředky vybíral, nemůže založit závěr o tom, že finanční prostředky použité žalobcem byly totožné s finančními prostředky dlužníka. Ačkoliv tuto skutečnost soud ani nezkoumal, činí důkazně nepodložený závěr, že se jedná o tytéž finanční prostředky. Platnost dražby, na základě které žalobce nabyl předmětné nemovitosti, přezkoumával Okresní soud v Šumperku v řízení vedeném pod sp. zn. 10 C 38/2011, a na základě odvolání vedlejšího účastníka též Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, v řízení vedeném pod sp. zn. 69 Co 276/2014, přičemž výsledkem byl jednoznačný závěr soudů, že dražba byla řádná a platná. Základním pravidlem (zásadou) je i vázanost všech orgánů pravomocnými rozhodnutími soudů. Insolvenční zákon v ust. § 231 insolvenčního zákona neupravuje situaci, kdy jiným orgánem byla před zahájením insolvenčního řízení žaloba na vyslovení neplatnosti právního jednání pravomocně zamítnuta. Dle názoru žalobce je proto v takovém případě nutno použít ust. § 159a o.s.ř. a insolvenční soud by v zájmu zachování právní jistoty měl akceptovat výrok rozhodnutí jiného soudu, jež nabylo právní moci před zahájením insolvenčního řízení, a jehož obsahem je, že se návrh na vyslovení neplatnosti právního úkonu zamítá.
15. Žalovaný ve vyjádření k odvolání uvedl, že cílem právního jednání, které se mělo jevit jako veřejná dražba dobrovolná, bylo úmyslné a cílené převedení nemovitého majetku z dlužníka na subjekt ovládaný osobou dlužníkovi blízkou (pravděpodobně i samotným dlužníkem – srov. dokazování ve věci dispozičního oprávnění k bankovním účtům žalobce), a to bez jakéhokoliv protiplnění s cílem poškodit tehdy existující věřitele dlužníka. Proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.
16. Městské státní zastupitelství v Praze ve vyjádření k odvolání uvedlo, že soud prvního stupně provedl ve věci dokazování v potřebném rozsahu a učinil správný závěr o simulování účelu

dražby. S tímto závěrem se státní zastupitelství jednoznačně ztotožnilo. V této souvislosti odkázalo na platnou judikaturu (například II. US 119/01). Obdobně pojímá obcházení zákona také Nejvyšší soud například v rozhodnutí sp.zn. 2 Cdon 1659/97. Rovněž má za to, že není-li insolvenční soud v insolvenčním řízení vázán rozhodnutím soudu či jiného orgánu, kterým v průběhu insolvenčního řízení došlo ke zjištění neplatnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka ani jiným způsobem tohoto zjištění, není dán důvod, aby byl soud vázán rozhodnutím pozitivním, tedy tím, že nebyla zjištěna neplatnost právního úkonu (právního jednání).

17. Vrchní státní zastupitelství ve vyjádření k odvolání zdůraznilo, že rozhodnutí Okresního soudu v Šumperku o platnosti provedené dražby nelze v této věci považovat za rozhodnutí, které by se zabývalo totožným skutkem, proto je insolvenční soud oprávněn v insolvenčním řízení posoudit, zda na základě dražby přešlo vlastnické právo k předmětným nemovitostem na žalobce.
18. Vedlejší účastník ve vyjádření uvedl, že soud prvního stupně svůj rozsudek velice pečlivě odůvodnil a správně sestavil svůj ucelený argumentační systém, který logicky a správně vyložil. Zdůraznil, že nedošlo k úhradě kupní ceny dosažené vydražením. Bylo zřejmé, že žalobce nebyl schopen prokázat, že má dostatečné finanční prostředky za účelem úhrady ceny dosažené vydražením. Poukázal na způsob úhrady mezi dlužníkem, žalobcem a dražebníkem, svědčící o fiktivnosti úhrady ceny dosažené vydražením, která se tak nedostala do dispozice dlužníka, včetně záměru takového jednání. Finanční toky mezi dlužníkem, žalobcem a dražebníkem byly v řízení prokázány nikoli jen tabulkou žalovaného insolvenčního správce, která měla sloužit ke zpřehlednění finančních operací a zejména k poukázání na jejich zřejmou věcnou a časovou souvislost, ale zcela konkrétními bankovními výpisy, resp. doklady o hotovostních vkladech, které zčásti doložil i žalobce. Ten přitom žádný z těchto provedených důkazů nezpochybil. Mezi nepřímé důkazy o zinscenování dražby patří i to, že insolvenční návrh byl formálně podán osobním známým dlužníka [REDACTED].
19. V replice na vyjádření žalovaného a vedlejšího účastníka žalobce zdůraznil, že ust. § 7 insolvenčního zákona ve spojení s ust. § 159a o.s.ř. neumožňuje, aby se insolvenční soud opětovně zabýval otázkou platnosti dražby, protože o této otázce již bylo pravomocně rozhodnuto.
20. Vedlejší účastník k uvedené replice žalobce uvedl, že za situace, kdy jednání dražebníka neodpovídá všem požadavkům uvedeným v ust. § 2 písm. a) a e) zákona o veřejných dražbách, nelze považovat jednání dražebníka za veřejnou dobrovolnou dražbu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky pod sp.zn. 21 Cdo 1770/2011.
21. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení jemu předcházející podle ust. § 212 a ust. § 212a o.s.ř., a dospěl k závěru, že z hlediska skutkových zjištění soudu i jeho právní argumentace je věcně správný, a lze na jeho odůvodnění odkázat, protože ani ve stádiu odvolacího řízení nebylo zjištěno nic, co by bylo způsobivé vést odvolací soud k jeho změně či zrušení.
22. Ze zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že dražbu, na základě níž měl žalobce nabýt předmětné nemovitosti do svého vlastnictví, provedenou dražebníkem A-consulting,

nepokládá za veřejnou dražbu. Při tomto závěru vyšel ze zjištění, že jednání označené jako veřejná dražba proběhlo v době, kdy vedlejší účastník měl za dlužníkem pohledávky ve výši cca 16 mil. Kč. Dražebník přitom vydal dražební vyhlášku č. 1104097 A, v níž ohlásil dražbu předmětných nemovitostí, v obci Drozdovská pila, která má 500 obyvatel v okrese Šumperk, tedy v místě vzdáleném cca 200 Km od dražených nemovitostí. Dražby se měl zúčastnit pouze žalobce. Jednatelka žalobce [REDAKCE] s dlužníkem partnersky žila a dlužník s ní i nadále bydlí v její nemovitosti. V době konání dražby dlužník měl dispoziční právo k účtu žalobce. Přes uložené pokuty dražebník nijak nevysvětlil okolnosti provedené dražby. Dlužník odmítl vypovídat, soudu proto nesdělil, jak nakládal s finančními prostředky, které získal dražbou předmětných nemovitostí. Rovněž jednatelka žalobce věrohodně nedoložila původ finančních prostředků použitých na úhradu dražby.

23. Z uvedených výpisu z účtů dlužníka a žalobce soud prvního stupně správně dovodil, že dražebník předtím, než došlo k úplné úhradě (doplacení) ceny nejvyššího podání tj. 8,500.000,- Kč, v průběhu července 2011 poukazoval příchozí platby (tj. splátky), které došly na jeho účet, obratem na osobní účet dlužníka, z něhož ve zřejmé časové souslednosti dlužník vždy vybral peněžní hotovost ve výši odpovídající dříve přijaté platbě. Bezprostředně po takto provedeném hotovostním výběru byla v časové souslednosti (resp. téhož dne) žalobcem buď bezhotovostně či hotovostním vkladem uhrazena na účet dražebníka další splátka ceny, vždy však maximálně ve výši částky odpovídající výši výběru hotovosti provedené předtím dlužníkem. Uvedená skutečnost vyplývá rovněž z usnesení Policie ČR ze dne 21.11.2018 č.j. KRPA-93377-174/TC-2015-001293, jímž bylo vůči jednatelce žalobce a dlužníkovi zahájeno trestní stíhání pro trestný čin poškození věřitele podle ust. § 222 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.
24. Pokud se týká odvolací námitky žalobce, že platností dražby, na základě které žalobce nabyl předmětné nemovitosti, se již pravomocně zabýval Okresní soud v Šumperku a rozsudkem č.j. 10 C 38/2011 ze dne 31.3.2014, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, č.j. 69 Co 276/2014 ze dne 13.11.2014, konstatuje odvolací soud, že účastníkem těchto řízení nebyl žalovaný insolvenční správce, proto není uvedený rozsudek pro něj závazný. Nadto zásadním důvodem, pro který došlo k zamítnutí této žaloby, byl nedostatek aktivní legitimace vedlejšího účastníka. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 231 insolvenčního zákona není insolvenční soud vázán rozhodnutím jiného soudu, kterým v průběhu insolvenčního řízení došlo ke zjištění neplatnosti právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka, ani jiným způsobem tohoto zjištění, byl žalovaný v průběhu insolvenčního řízení a následně též insolvenční soud oprávněn posoudit neplatnost předmětné dražby.
25. V této souvislosti soud prvního stupně také správně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 21 Cdo 4124/2013, kde Nejvyšší soud konstatoval, že každé jednání prováděné dražebníkem (a jeho jménem a na jeho účet licitátorem) nelze pokládat za veřejnou dražbu. Jde-li o veřejnou dobrovolnou dražbu, musí být rovněž řádně doloženo navrhovatelovo vlastnictví, popřípadě legitimace osob, které se ve smyslu ust. § 17 odst. 4 zákona o veřejných dražbách považují za vlastníka; jinak by totiž smyslem (účelem) jednání prováděného dražebníkem nebyl (nemohl být) přechod vlastnictví k předmětu dražby na vydražitele, ale - objektivně vzato - jiný cíl, který by přechod vlastnictví na základě dražby jen předstíral (fingoval). Jednání, které by neodpovídalo všem uvedeným požadavkům, nelze považovat za veřejnou dobrovolnou dražbu; i kdyby nebylo napadeno žalobou o neplatnost

veřejné dobrovolné dražby podle ust. § 24 odst. 3 zákona o veřejných dražbách nebo, kdyby jí nebylo pravomocným soudním rozhodnutím vyhověno, nepožívá jeho výsledek žádné právní ochrany.

26. Přestože žalobce dokládal výpisy z účtu, že formálně cenu dosaženou vydražením uhradil ve stanovené lhůtě, lze z dalších provedených důkazů jednoznačně dovodit, že žalobce společně s dlužníkem pouze prostřednictvím účelově vedené dražby z majetku dlužníka převedli na žalobce předmětné nemovitosti s tím, že dlužník měl v té době závazky ve velkém rozsahu. Úhrada ceny přitom byla provedena tak, že došlo k pouhému převodu jediné základní platby nepřevyšující 1,600.000,- Kč mezi žalobcem, dražebníkem a dlužníkem. Za této situace nemohl žalobce nabýt vlastnické právo k předmětu dražby. V průběhu řízení žalobce nadto ani nedoložil, že měl k dispozici dostatek finančních prostředků pro úhradu dražby. Rovněž dlužník odmítl ohledně provedené dražby vypovídat, a neobjasnil proto, jak naložil s údajně získanými finančními prostředky představujícími cenu předmětných nemovitostí. Ani dražebník přes uložené pokuty o průběhu dražby nic nesdělil. Za dané situace, kdy popsaná jednání neodpovídala požadavkům ust. § 2 zákona o veřejných dražbách, nelze je za veřejnou dražbu považovat.
27. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
28. Vzhledem k tomu, že v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému náklady odvolacího řízení nevznikly, nemají žalobce a žalovaný navzájem právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
29. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení ohledně vedlejšího účastníka na straně žalované je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Vedlejší účastník měl v odvolacím řízení ve věci plný úspěch, a má proto proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení, jež mu vznikly v souvislosti se zastoupením advokátem. Přiznaná náhrada zahrnuje paušální odměnu advokáta za tři úkony právní služby ve výši 3.100,- Kč podle § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále 3x 300,- Kč režijní paušál advokáta podle ust. § 13 téže vyhlášky a DPH ve výši 21 % podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř., protože zástupce vedlejšího účastníka prokázal, že je plátcem této daně.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze dospěje dovolací soud k závěru, že napadené usnesení závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem řešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 5. září 2019

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: